

DIES D'HOSPITAL

Al matí d'agost, un dels pocs rogles en què hi ha una miqueta de frescor és als jardins dels hospitals de la ciutat: a l'Arnau o a Santa Maria. Aquest, presenta un jardí idíl·lic a tocar mateix del rebombori circular ciutadà. Un matí corrent sembla una estampa perfecta per a una ciutat civilitzada: bancs a la vora de la gespa, jardiners que la pentinen, senyores que llegeixen una "Hola", familiars que van a veure els seus malalts...

L'avarícia dels ciutadans ha fet que aquest jardí sigui minúscul i amagat. A la ciutat no hi ha cap altre mal jardí semblant a aquest.

L'hospital exigeix una moral de ferro colat. Només la visió dels espais on els pacients esperen visites rutinàries, l'olor -olor de malaltia i de remissió, de fetor i de netedat, de tristesa i d'esperança-, suscita un efecte nociu amb el qual t'has de posar a batallar. T'hi has de vestir escuts de tota mena. Les infermeres amb les bates blanques que roden amunt i avall del passadís són com aquelles papallonetes petites que donen una sensació de protecció. Per més que el terra sigui immaculadament net, però més que les proves i visites siguin un ball cronometrat per evitar el tedi, les tardes són feixugues i les nits, llarguíssimes i profundes.

El temps s'allarga indefinidament en totes direccions per als pacients de l'hospital i per al familiars que els vetllen. Es fa pròxim a l'eternitat una mica vàcua en què només la diagnosi mèdica sembla una salvació. Quan el metge anuncia al pacient el dia de l'alta, es produeix una meravella semblant a l'obertura en dues parts del mar Roig.

Llavors, si el pacient no exerceix el noble art de la lectura, tot el seu cervell es posa en funcionament per rumiar sobre si mateix, els que són els seus familiars, la pròpia vida i l'alta que es produirà un dia concret i lluminós. La malaltia, llavors, vulgues o no vulgues, és un espai de reflexió. O pot ser-ho.

La sortida de l'hospital és vista com un alleujament, com la llum al final d'un camí perdut. El pacient es vesteix "de carrer" a primera hora anunciant el seu desig exprés de tornar a casa. Després, el món normal apareix rentat, més net, més alegre, més inundat de llum; malgrat que el seu cor estigui flux i a voltes s'oblidi de batre al ritme que caldria...

**HOSPITAL ARNAU
DE VILANOVA DE
LLEIDA.**